

Josep Serra i Martí: «Els números de Convergència estan fets amb una lleugeresa total».

BARCELONA: EL MOBILIARI URBÀ, ON I COM

Publicitat polèmica

L'ajuntament de Barcelona està instal·lant plafons anunci i marquesines que han provocat les crítiques de l'oposició i del ciutadà. Crítiques per la concessió de les obres i per l'estètica del mobiliari.

Eduard Company

«**E**ls plafons publicitaris i informatius i les marquesines situades perquè els vianants s'arregerin en els dies de pluja a l'hora d'esperar l'autobús presenten una sèrie important d'irregularitats. Irregularitats, perquè no compleixen les Ordenances Municipals d'Instal·lacions i Activitats Publicitàries; perquè, segons les entitats ciutadanes, contràries als plafons i les

marquesines, l'ajuntament ha actuat amb prepotència, perquè l'operació representa un escàndol econòmic...».

En aquests termes s'expressa **Antoni Comas**, portaveu del grup municipal de Convergència i Unió a l'Ajuntament de Barcelona, que ha denunciat durament el consistori a causa del criteri utilitzat a l'hora d'instal·lar aquesta xarxa de mobiliari urbà.

Des de finals de l'any passat, Barcelona s'ha vist envaïda per uns plafons publicitaris de disseny més o

menys atractiu —sempre en funció dels gustos particulars— i uns plafons electrònics dedicats a la informació ciutadana. Tanmateix, els primers, que tant poden veure's sols, plantats als llocs més cèntrics, com formant part de les marquesines de les parades dels autobusos, han estat qüestionats seriosament per múltiples entitats de la ciutat, que van des de la presidència del Foment d'Arts Decoratives fins a la junta de la Federació d'Associacions de veïns. Fins ara s'han instal·lat al voltant de cinc-cents marquesines, sis-cents plafons i vint-i-cinc més d'electrònics, aspecte aquest que, segons **Jaume Alzina**, del grup municipal de CiU, «representa un abús de la utilització de la via pública», afirmació a la qual afegeix que «Barcelona és la ciutat europea amb més publicitat al carrer».

La instal·lació dels plafons i les marquesines va ser presentada a concurs públic per l'Ajuntament de Barcelona per a adjudicar-ne la concessió. Al concurs públic —restringit— es van presentar tres empreses, amb les ofertes pertinents. La primera d'elles va ser **Planigrama**, de qui es diu que va ser la que exposava els plafons més complets; la segona empresa es tractava de **Mobiliari urbà, SA**, filial de l'empresa francesa **Decò**, multinacional que ha subministrat el mobiliari urbà de París i Londres; i, la que finalment va ser la concessionària, **Publimov**.

Publimov és el resultat de la fusió de l'empresa **Cemusa** i d'**Iniciatives, SA**, acord que especificava la concessió, i mitjançant el qual l'empresa beneficiada pel concurs públic hauria d'ajuntar-se amb **Iniciatives, SA**, societat municipal. El capital de **Publimov** és, per tant, en un vuitanta per cent, de **Cemusa**, i, en el vint per cent restant, d'**Iniciatives, SA**.

Hi ha, però, un punt que ha fet saltar la polèmica al respecte de l'equinitat de la concessió. I és que l'empresa **Cemusa** té un 99,9 per cent d'accions que pertanyen a **FOCSA, Foment de Obres y Construcciones**, que és l'empresa que ostenta diversos contractes amb l'Ajuntament de Barcelona; en concret, una de les cinc empreses amb més contractes amb l'ajuntament. És, per exemple, la concessionària de la recollida de les escombraries, de manteniment i cura del clavegueram, de l'abocador del Garraf, entre d'altres. De les cinc mil accions de **Cemusa**, 4.998 són de **FOCSA**, i les dues restants pertanyen a dues perso-

nes particulars, requisit per a poder formar-se en tant que societat anònima.

López Pinyol, gerent de **Planigrama**, l'empresa que no n'ha eixit concessionària del concurs públic, malgrat que es diu que la seva oferta era la més completa, afirma que «la concessió va ser el producte de la decisió de l'ajuntament de Barcelona, que, havent posat a concurs públic la instal·lació dels plafons anunci, va considerar oportú atorgar-la a **Publimov, SA**, en funció dels seus interessos. Això és el fet purament tècnic».

«El que passa —continua **López Pinyol**— és que, tot i que és un tema difícil, em consta que hi ha hagut frau a l'hora de decidir-se per la concessió. No hi ha dubte que la nostra oferta era tècnicament superior a la dels competidors, però és real que hi ha un monopoli en les concessions que fa l'ajuntament i, en aquest cas, nosaltres n'hem eixit clarament perjudicats».

Jaume Alzina també fa referència a la decisió d'atorgar la concessió a **Publimov**. «Els plafons electrònics —diu— són antiquats i, al nostre país, amb tecnologia pròpia, hi ha empreses que n'haurien pogut oferir de millors, tal com passa en altres localitats, com ara Lloret, Girona, Figueres, etc.».

Josep Serra i Martí, regidor de l'Àrea d'Urbanisme, Obres i Serveis de l'Ajuntament de Barcelona explica que, al concurs públic, s'hi van presentar només dues empreses, l'una de francesa —presumiblement **Mobiliari Urbà, SA**, filial de la francesa **Decò**, ja esmentada—, i la concessionària. «L'elecció entre ambdós models va ser inqüestionable, vam estar-hi tots d'acord. Era el millor model i la millor oferta econòmica. Però ja se sap que en un concurs públic, donis a qui donis la concessió, sempre hi ha la possibilitat d'especular».

Un altre aspecte a ressaltar de la instal·lació dels plafons i les marquesines és que la concessió no va fer-se mitjançant l'Àrea d'Urbanisme, Obres i Serveis, sinó que va convocar el concurs la Unitat d'Aigües Potables. També, segons el grup municipal de CiU, la concessió incompleix les Ordenances Municipals, en concret en el que es refereix a la llicència municipal.

«En concessions d'aquest tipus —explica **Josep Serra i Martí**— és tan important la part del mobiliari com la de la conservació. Aleshores hem tingut present la qüestió d'urbanisme, d'obres, de serveis i de manteniment, que és la filosofia que ens ha portat a gestionar el concurs mitjançant la Uni-

tat d'Aigües Potables, que en aquesta vessant és l'àrea que en té més experiència».

«¿De la llicència municipal? —diu **Serra i Martí**—. Sí, les donem nosaltres. És com posar un semàfor, que, tot i que ho fa una empresa concessionària, no cal que demani la llicència municipal, perquè és el mateix municipi qui li ho encarrega».

El grup municipal de CiU, en un dossier de premsa, especifica la part econòmica de l'assumpte i qualifica la intervenció del consistori com a 'plan-tejament erroni', i parla de 'beneficis desproporcionats' per a l'empresa concessionària, sostrets a la lliure competència del sector i canalitzats cap a una única empresa».

Serra i Martí rebutja la versió con-

vergent de la part econòmica de la concessió. Segons el regidor socialista, «les valoracions econòmiques que fa CiU són sense cap tipus de base, elementals, que serveixen per anar a comprar a la plaça, però no per aplicar-ho a la rigorositat del món empresarial. Els números de Convergència estan fets amb una lleugeresa total».

D'acord amb els comptes del grup municipal de CiU, l'ajuntament deixa de recaptar, en concepte fiscal, entre cent trenta i dos-cents trenta-cinc milions de pessetes l'any.

Malgrat la denúncia feta, que inclou, a més, l'aspecte estètic dels plafons i les marquesines, CiU no durà el cas als tribunals. La raó, segons **Antoni Comas**, és que «a part que per això ja hi ha els fiscals, la justícia és molt lenta». □

ANTONI LÓPEZ: DIMISSIÓ ANUNCIADA

L'escàndol esquitxa el Comitè Olímpic

La dimissió d'Antoni López com a director esportiu del Comitè Organitzador dels Jocs Olímpics, acusat de malversacions de fons, ha dut l'escàndol a la institució i la polèmica d'un nou «procés electoral».

Carme Gibert

Tant el Comitè d'Organització Olímpica de Barcelona —COOB— com el Comitè Olímpic Espanyol —COE— coneixien el passat de López. Després de poc més de tres mesos d'ocupar el seu càrrec, Antoni López, director esportiu del COOB'92 s'ha vist obligat a dimitir. Les acusacions que la premsa li ha fet, malversació de

fons i suspensió de pagaments, han estat suficients per tornar a deixar vacant aquest càrrec tan vital per a l'organització dels Jocs Olímpics. Ara, el COOB i el COE reconsideren possiblement substituïts. Sonen els noms de Conrad Blanch, Pere Miró i Lluís Bàguena.

Antoni López, l'ex-director esportiu del Comitè Organitzador dels Jocs Olímpics, dimitit recentment, va ser escollit pel seu càrrec l'octubre de 1987.

Conrad Blanch, candidat, de nou.